

1958-1959 – לתנועת "דרור" בברזיל-מטעם התנועה, הקבוץ והסוכנות היהודית.
1965-1969-לקוסטה ריקה, להקמת תנועת נוער ממלכתית ("מובימיאנטו נסיונל דה חובנטודס") מטעם משרד החוץ ומשרד הביטחון.
1978-1979-להונדורס, כיועץ ל"אנאש" (התאחדות לאומית של פועלים חקלאיים), מטעם ההסתדרות והאגודים המקצועיים האמריקאים.
1979-1980-המשך-לקוסטה ריקה, כיועץ ל-ס.ה.ס.ה.ס.ה. (הקונפדרציה של האיגודים המקצועיים הדמוקרטים הקוסטריקאים), מטעם ההסתדרות והאיגודים המקצועיים האמריקאים.
וגם לאל-סלוודור לאו.ס.ה.אס (התאחדות קהילתית סלוודורנית), באותה מסגרת.
1981-1984-לאל-סלוודור כיועץ ל"סענאפ" (מרכז לאומי לפריון עבודה), מטעם חברת תה"ל (תכנון המים לישראל).

במשך הזמן, קבלתי עוד 3 הצעות לצאת לשליחות ולאחר מחשבה החלטתי לא לקבל אותן. היו אלה:
בשנת 1970-לצאת לברזיל מטעם בנק הפועלים. נפגשתי עם יושב ראש הבנק, מר לוינסון, וכשכבר התחלתי בהכנות, קבלתי מהם פניה לדחות את תאריך היציאה למספר חודשים (הם לא ספרו לי שהיו בעיות בבנק שלהם בברזיל ולכן החליטו לדחות שליחת הנציג).
החלטתי אז לסרב להצעתם כיון שהתאריך החדש יכול היה להביא להפסד שנת לימודים לבני ניר. לא הצטערתי על כך והחלטתי אז להתחיל ללמוד באוניברסיטה והצלחתי לסיים 2 תארים (בי.איי ו-אם.איי) כמו-כן התחלתי את העבודה ההתנדבותית במפלגה שגרמה לי לסיפוק רב.
דחיתי גם פניה לצאת לשליחות מטעם קרן היסוד, למגבית היהודית בארגנטינה. למרות שלא אהבתי את עבודת גיוס כספים דחיתי את ההצעה כי ביקשו ממני שאצא בגפי ושהמשפחה תצטרף לאחר מספר חודשים. הם כנראה בססו את הצעתם על מקרה שקרה, כאשר יצאה משפחה שלמה לשליחות מטעמם ולאחר מספר חודשים ראו שהם לא התאימו ושלחו אותם חזרה ארצה.
הפעם השלישית שסירבתי להצעת שליחות הייתה של תה"ל בחלק השני של שנות ה-90 כאשר חן הרפז שהיה האחראי לאמל"ט הציע לי לצאת לרפובליקה הדומיניקנית לרכז פרויקט חקלאי. אני מתאר לי שנוסף לכך שהוא כבר הכיר אותי מהשליחות מטעמם באל-סלוודור, רצה גם לנצל את הקשרים המדיניים שהיו לי בדומיניקנה. באותה תקופה (של הצעה זו) כבר הייתי סבא וחשבתי שהגיע הזמן לסיים את הפרק הזה של שליחויות ארוכות וכך הודעתי לכן.

"אופקים"

אחרי שפרשתי לגמלאות, בהגיעי לגיל 65, בסוף 1996, התחלתי לעבוד בעמותת "אופקים", שמטרתה לטפח את הקשרים בין תנועות העבודה הישראלית ותנועות העבודה הסוציאל-דמוקרטיות בעולם. עבודה זו נמשכה כל זמן שהשגנו מימון לפעולותיה.

בזמנו פרסמנו 4 ירחונים: "ספקטרום", באנגלית (כל חודש), "ספקטרום", בגרמנית (כל 3 חודשים), "ישראל דמאן", בצרפתית (כל 3 חודשים) ו"טריבונה", בספרדית (כל 3 חודשים). העורכת הראשית של ספקטרום הייתה שילה הטיס-רולף והירחונים הללו נשלחו לכל תנועות העבודה הקשורות אלינו וזכו להדים טובים.

פרשת האי היווני

מתוך ויקיפדיה, האנציקלופדיה החופשית
קפיצה אל: ניווט, חיפוש

□

האי פאטרוקלוס - מבט מכף סוניון

פרשת האי היווני היא סדרה של אירועים שקרו בין השנים 1998-2001, בהם הועלו חשדות למעשי שחיתות אצל בכירים במדינת ישראל. איש העסקים דוד (דודי) אפל תיכנן להקים פרויקט גופש ותירות ענק על האי פאטרוקלוס שביוון, והעסיק את גלעד שרון - בנו של אריאל שרון (אז - שר החוץ ושר התשתיות הלאומיות ואחר כך ראש האופוזיציה), כיועץ מיוחד לפרויקט זה, בשכר גבוה מאוד. החשד העיקרי שהתעורר בפרשה היה, שהעסקת גלעד הייתה למעשה דרך מוסווית למתן שוחד לאביו, וזאת כדי שיסייע לאפל בנושאים שונים, ובראשם - בפרשת הקרקעות בגינתון ובאזורים נוספים סמוך ללוד. על פי החשדות, גייס אפל לעזרתו את אריאל שרון, כדי שיסייע לו גם מול שלטונות יוון, וכן הסתייע, לפי החשד, באהוד אולמרט (אז ראש עיריית ירושלים). בסופו של דבר, הפרויקט לא יצא אל הפועל עקב קשיים בהם נתקל אפל ביוון.

המשטרה, שהאזינה לקווי הטלפון של אפל באותן שנים, החלה לחקור את הפרשה הזו יחד עם פרשות נוספות, ובמרץ 2001 פרשת האי היווני התפרסמה בעיתונות. כל המעורבים בפרשה הכחישו את הטענות נגדם; ובסיום החקירה המליצה המשטרה ולאחריה גם פרקליטות מחוז מרכז - שלא להגיש כתב אישום נגד משפחת שרון, אך להגיש כתב אישום נגד אפל על מתן שוחד. לעומת זאת, פרקליטת המדינה עדנה ארבל המליצה במרץ 2004 להגיש כתב אישום נגד אריאל שרון ונגד בנו גלעד בגין עבירת לקיחת שוחד, ואף הכינה טיוטת כתב אישום. סערה ציבורית גדולה התעוררה עקב כך.

בסופו של דבר, החליט היועץ המשפטי לממשלה מני מזוז באפריל 2004, שלא להגיש כתב אישום נגד אולמרט, וביוני אותה שנה החליט שלא